

Den tidligere KINK-musiker Pete Quaife er gæst i Blindebuk og giver en åbenhjertig samtale om sin forbliven i Danmark, om hash og om Beatles

BLINDEBUK

■ I BLINDEBUK hører »ofret« en række plader. Han eller hun ved ikke, hvem der spiller og synger, men prøver at finde ud af det — og kommenterer pladen. Der gives karakter; Fra fem for toppladen — til nul for katastrofen.

■ LIVERPOOL FIVE: *She's mine.*
Fra LP'en *Liverpool Five arrive.*

— Det er en amerikansk gruppe, der prøver at efterligne, hvad den tror er den engelske stil. Eller også er det en meget dårlig engelsk gruppe, meget monoton. Det er en slags fortolkning af den gamle engelske stil, med en meget højt og skarpt spillende guitar, og en bas, der laver en masse løb og søger at slå rytmeguitaren ud. En.

LOVIN' SPOONFUL: *You didn't have to be so nice.* Fra LP'en af samme navn.

— Jeg kender dem, men jeg kan ikke placere dem. Den minder om Wheels. Stemmerne synger, hvor guitaren plejede at spille. Den har var ikke så god. Var det ikke amerikaner? Det lod, som om nogen havde opdaget gruppen og forlangt, at den skulle lave en LP på to timer. Men jeg tror, gruppen er god, og der er gode ideer i arrangementet. Gruppen er nok ny, for den lyder stadig forvirret, som om den endnu ikke er klar over, hvad den skal lave. Men der er mere end i den første plade. To. (Bagefter viser det sig, at Quaife godt ved det er Lovin' Spoonful).

SPENCER DAVIS GROUP: *High time baby.* Fra LP'en *Autumn '66.*

— Spencer Davis. Jeg er bange for, at han bliver for meget Spencer Davis, og for at de ikke kan forandre sig. Gruppen burde eksperimentere mere. Men hvad man end kan mene, så er Spencer Davis forbandet god, og det samme er sangeren Steve Farris.

NANCY SINATRA: *Friday's child.*

— Oh ... Oh, gee ... Brenda Lee ... men der er også en anden, der har indsunget det nummer ... Man bliver forvirret. Det er da Brenda Lee ... Nej, jeg gad vide om det er hende. Jeg tror det ikke. Nå, skidt med det. Jeg ved, hvem det er. Navnet ligger lige på tungen, spidsen, men det vil ikke længere. Det er et nummer af den slags, man spiller i en klub. Man får tre-fire whisky og siger til sin sidemand, at den er god, indspilningen altså, og bagefter har man glemt den. Der er brandgodt guitarspil i begyndelsen. Tre.

GRASS ROOTS: *Where were you when I needed you.*

— Where were you when I needed you. Det er en gammel plade. Jeg ved, hvem der skrev og sang den, men jeg siger ingenting, for jeg vil ikke stå som en idiot. Det er en god optagelse, med stærk backing. Det er en af de grupper, vi i England kalder »brød og smør«-grupper. Man kan altid høre, når det er f.eks. Rolling Stones, Small Faces og Who, der spiller. Så er der dem, der kommer lige under, det er »bread and butter«-grupperne. Tre.

LEE KINGS: *Why, why, why.*

— En smuk begyndelse, men glemt sangen. Det lyder, som Dave Davies har skrevet sangen og arrangeret den. Det er godt. Det lyder, som Ray Davies sidder i kontrolrummet, og det er også godt. Men det hele dødeliggøres af sangen. Den skulle have været stærkere, men er for flad, som om de er bange for mikrofonen. Jeg tror, de har lyttet til Kinks. Det er ikke nogen kopi, men de har måske lært et og andet ved at høre på Kinks. Der er god backing. Tre.

ROLLING STONES: *Have you seen your mother, baby, standing in the Shadow?*

— Selvfølgelig er det Rolling Stones og Have you seen your mother, baby, standing in the Shadow. De har forandret sig fra deres første plader, der var monotone. I den nye her er der fire-fire afsnit. Begyndelse, tema, improvisation osv. Det er en god plade, men ikke så god, at den burde blive nr. 1. Men det bliver den, fordi det er Rolling Stones.

De kom på afveje med Satisfaction. Den var for god. Lige siden har de prøvet at lave en ny Satisfaction, og det kan de ikke. Kinks kom på vildspor på samme måde. Det var med You really got me. Her er det, som om Stones synger gennem et tørklæde på mikrofonen, og de gør det med overlæg, men hvorfor? Er de bange for noget? Jeg giver den fire, fordi jeg ved, den bliver nr. 1. Men jeg ville helst give den en eller to. flip.

JEG ER EN KLUMPEDUMPE

Tilstælsken kommer på dansk fra den engelske pigtrådmusiker, Pete Quaife, indtil for få måneder siden basspiller hos The Kinks — nu bosiddende i København, hvor han agter at blive for bestandig.

— Jeg var ude for en bilulykke, og nu kan jeg ikke spille mere, siger Pete Quaife, gæst i BLINDEBUK. Gennem de sidste tre år har jeg haft en masse uheld. Jeg har slået hovedet adskillige gange. Næsten er brækket otte gange, foden to, men jeg har mærkelig nok aldrig brækket armen. Efter den sidste ulykke kom jeg så hårdt til skade, at min venstre hånd er blevet langommere end højre. Derfor er det fysisk umuligt for mig at spille — og derfor forlod jeg The Kinks.

— Er De ked af det?
— Der er ikke noget, der bekymrer mig. Det er alt sammen trist at rejse fra Kinks, og alle tuder, men om to år siger folk »Pete Quaife — hvem er det?« — Allerede nu må der være mange, der har glemt mig.

Men nogen vil vise sig. Ray og Dave Davies fra Kinks og jeg har gået i skole sammen. Vore forældre er ikke rige, og vi har kun almindelig skolegang bag os. Men almindelig som samme stof. Vi plejer at have heider med os. I skolen var vi altid nr. 1 i atletik, selv om vi aldrig trænede. Vi læste

aldrig, men klarede os altid fint til eksamen. Derfor er jeg optimist.

Pludselig er man nul

— Savner De ikke tribunen?
— Ikke rejserne, de skrigende pigebørn og al den ydre stråleglans. Jeg savner det at lave musik. Så måtte det godt være i verdens mest ukendte gruppe.

— Hvad sker der for folk i en gruppe, der kommer fra det store intet og bliver berømte?

— Det giver livet en drømmagtig kvalitet. Men den søde drøm kan nemt forvandles til et mareridt. Pludselig er man noget — pludselig er man nul.

— Er det sundt?

— Nej. Jeg har set for mange forandre sig. Ingen danske grupper er rigtig populære i mange lande, men de drømmer om at blive det. Alle ved, at mange tager »stofs«, hash f.eks., men de har kun sig selv. De tror, at de er noget stort, og de ender som ingenting og bliver skrupforvirrede, får svært ved at fungere som almindelige mennesker. De vil altid føle sig utilfredse. Det er skidt.

— Hvor stort er problemet?

— I Danmark forbandet alvorligt. Grupperne bør huske på, at de er offentlige personer. De bliver efterlignet af teenagere. England havde det samme problem

for nogle år siden, men det er overstået, og sådan vil det også gå i Danmark. »Stof« løser ingen problemer, men skaber dem. At bruge det er umodent og barnagtigt.

Bag danskernes facade

— Hvad nu?

— Jeg er på jagt efter et job. Jeg har for været lay-out mand på et magasin i London. Jeg har prøvet at filme for, og jeg har talt med Astrid Henning-Jensen, men hun var ikke interesseret.

Jeg bliver i Danmark, fordi jeg kan lide at være her. Jeg vil lære sproget og finde ud af, hvordan danskerne er inde i. Jeg vil have opklaret, hvorfor I har så høj en levestandard og så ynkeligt lav standard, når det gælder om at bruge fantasien, og om at skabe noget. Man lever så godt i Danmark, alt fungerer, alt gøres for at folk kan have det godt. Der skulle være rige muligheder for mennesker med fantasi, men sådan er det ikke. Jeg bliver ikke noget stort, men jeg vil gerne prøve at skabe i et magasin, film, TV eller radio eller noget andet. Jeres TV må være den største tortur i verden.

Dansk pige?

— Var der ikke noget med en dansk pige?

— Annette er en vældig sød

pige, en rigtig pige for mig, fordi hun har begge ben på jorden, og det har jeg ikke. Men lad være med at lægge planer på vore vegne, for de passer ikke.

— Hvordan går det med sproget?

— Jeg taler en del dansk, men kun med mine venner. Når jeg møder en dansker, der ikke ved, at jeg er englænder, og jeg taler dansk, så forstår han mig. Men ved man, at jeg er englænder, ja så skal der snakkes på engelsk.

George er begyndt at spekulere

— Skal Beatles opløses?

— Måske, men ingen ved hvornår. Sker det, må det være på grund af George Harrison. Han er ikke den samme som før. Han er begyndt at spekulere over tilværelsen, interesserer sig for budhisme, og han er let at påvirke. Jeg tror ikke, Beatles er særlig glade, for der er altid noget i vejen, men jeg ved ikke hvor og hvorfor.

— Er det ikke Paul McCartney og John Lennon, der er de intellektuelle Beatles?

— Nej. Paul er alvorlig og uadævent, men John er den mest åbne, den, der snakker og råber. George er en rolig type, Ringo ... nåja, han er gruppens trommeslager.

— Der har også været vrøvl med Kinks fornyligt.

— Det virker lidt forvirrende, men jeg mener, forvirringen kommer fra manageren. Han burde være den rolige, men er det ikke. Kinks er en af de mest talentfulde grupper. Engang sagde man i England: Hvem skal det være — Rolling Stones eller Kinks? Det blev Rolling Stones.

Regeringen burde hjælpe

— Er det tomt at være uden for gruppen?

— Når man er i den, føler man sig sikker. Når man forlader den, opdager man, at der intet er tilbage inden i én. Man har intet lært efter at have spillet i tre år. Det er et chok. Mange popartister ved det, men vil ikke indrømme det. De foretrakker at leve i nuet.

— Hvor meget tjener de gode engelske grupper?

— Hvert medlem kan have 400.000 kr. om året, men så er der skatten, og der bliver ikke ret meget tilbage. Regeringen burde sige: Vi tager os af jeres penge — og så hjælper vi jer til en uddannelse. De fleste må på tilbage til »300 kr. om ugen« jobs.

— Kunne managerne ikke hjælpe?

— De har kun én ting i hovedet: 10 pct.